

Grund af, at Spiden har været under 59 Tommer, og paa Grund af Dienstvæghed; men disse Tal ere ikke af en saadan Betydning, at der er Anledning til derved at gjøre nogen Bemærkning. Saa vi derimod til Kassationerne for Brystmaalet, kommer man til det Resultat, at der i de 5 Aar 1875—1879 er kasseret 6,600 Mand paa Grund af, at Brystmaalet har været under 30 Tommer, det vil sige, 1,300 Mand aarlig. Her tror jeg nok, at der er Noget at bemærke. I tidligere Dage baade under den første og under den sidste Ilesvigste Krig kjendte vi intet større Brystmaal end 28 Tommer, og det forekommer mig, at de Soldater, vi dengang havde, vare fuldt saa raske som de, vi siden have faaet. Jeg skal iøvrigt ikke indlade mig paa at afgjøre, om det har været nødvendigt og rigtigt at flytte Brystmaalet fra 28 til 30 Tommer, det er et Spørgsmaal, som Lægerne alene maa afgjøre, men en Ting synes mig dog at ligge i Sagens Natur, og det er, at man ikke kan fastsætte Brystmaalet uden at tage Hensyn til Mandens Spide. Det er dog besynderligt at forlange, at en Mand paa 75 Tommer og en Mand paa 61 Tommer skal have det samme Minimums Brystmaal, og det forlanger man dog. Derfor tror jeg, at paa disse Omraader var der Anledning til at gjøre nogle Forandringer. Men man har ogsaa selv godt erkjendt, at der var Grund dertil, thi ved Anordningen af 1879 erkjender man, at en Værnepligtig, der møder paa Sessjonen som enogtyveaarig, har Evne til at voge baade i Spiden og i Drøiden, og man satte da den Bestemmelse ind, at saadanne unge Mænd skulle „anses“ til deres 25de Aar. Følgen heraf er udtrykt paa Bilag IV, hvor ærede Medlemmer ville se, at det er et rent forvindende Antal, der paa Sessjonen for 1880 er kasseret paa Grund af Spiden og Brystmaalet. Nu skulde man altsaa tro, at der var Fred og ingen Fare, at nu ordne dette Forhold sig af sig selv; men gaar man til dem, der ere kasserede af „andre Aarsager“, vil man se, at disse Kassationer ere vøgede i en ganske overordentlig Grad, saa at de paa et Aar fra 1879 til 1880 ere for 1ste Udfriivningskreds vøgede med 1,000, for 2den Kreds med 400, for 3die Kreds med 350 og for 5te Kreds med 500 Mand. Hvad kan være Grunden til dette? Ja, det ser jo ud, som om man paa Sessjonerne sagde: Nu kassere vi ikke mere paa Grund af Spiden eller af Brystmaalet men paa Grund af Spindelighed. Vi bringe dem ind under „andre Aarsager“. Saaledes kunde det se ud, men Kassationen af „andre Aarsager“ kan ogsaa have og har sikkert en anden Grund, som jeg skal tillade mig at berøre. Ved Forandringen i Forordningen af 1876, som stete under 25de August 1879, blev det nemlig bestemt, at som tjenlig til Fodfolket maa ikke bedømmes Mandstaf, der i Brystet eller Benene have Feil,

som ere til Hindrer for Løb eller Marsch. Jeg tror, at, naar man vil give en vilkaarlig Bestemmelse, saa kan man ikke løse sin Opgave paa en bedre Maade, end det her er flet, thi ved Hjælp af denne Bestemmelse kan næsten enhver Mand, som kommer ind paa et Skjøn, blive fri for at komme til Fodfolket. Men kommer han ikke til Fodfolket, saa kommer han, som jeg før har oplyst, heller ikke til de andre Vaabenarter, saa vil han overhoved ikke blive Soldat. Man kunde jo dog imidlertid tænke sig, at kunde en Mand ikke bruges ved Fodfolket, kunde han godt bruges som Militærarbejder; men det forpurrer samme Anordning. Den siger nemlig, at som Militærarbejder maa ikke gives en Værnepligtig Vedtegning, som har en Legemsfeil eller Svaghed, som hindrer ham i at følge en Afdeling paa Marschen eller bære Oppakning. Hvorledes man skal være istand til paa Sessjonerne at bedømme, hvorvidt en Mand er istand til at følge med paa Marschen eller til at bære Oppakning, skjønner jeg ikke ret. Saa meget veed jeg dog, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Mand kan bære Oppakning, kan først afgjøres, efter at han i længere Tid har været Soldat; thi det er Noget, hoortil enhver Soldat maa vænnes. Det er selvfølgelig, at en Forandring af denne Natur skriver sig ikke og kan ikke skrive sig fra Justitsministeriet. Justitsministeren er jo i det uheldige Tilfælde paa dette Omraade at være ansvarlig, skjøndt han er nødt til at følge et Tryk, som udgaar fra de militære Ministre. Spørgsmaalet bliver da: har der været skjellig Grund til at forde en saadan Forandring, har der været Forandringer paa Taktikens Omraade eller forandrede Fordringer med Hensyn til Uddannelsen, som kunne gjøre noget Saadant nødvendigt? Bsvarelsen heraf kan jeg naturligvis ikke her gaa nærmere ind paa og jeg vil derfor nøjes med simpelt hen at bsvare Spørgsmaalet med Nei. Der er ikke flet nogen Forandring, der kan motivere noget Dignende. Vel er det mig bekendt, at der ved en enkelt Afdeling har været Sygelighed, der har foranlediget Undersøgelse, og at det er paa Grund af de Dplysninger, man derved tilveiebragte, at man har troet at burde indføre disse Bestemmelser, men jeg tror ikke, at det har været begrundet. Men saa meget er vist, at blive disse Bestemmelser staaende, saa vil Følgen blive, at vi bestandig synke lavere og lavere ned, saaledes at det ikke vil være muligt at udvilde Liniebataillonerne paa Krigsfod med otte Aars Mandstaf, men at vi kunne blive nødsagede til at tyge til Forstærkningsmandstabet for at supplere dem. Jeg tror derfor, der er Anledning til at tage under Overveelse, om den Forandring, der er flet i 1879 med Hensyn til Anordning og Regulativ, er rigtig, eller om man ikke hellere burde gjøre et Tilbagestrid. Men selv om man for-